Paul Csavdari

Vorbirea în limbi – dar al Duhului sau extaz mitologic?

Ideea-cheie:
Vechiul Testament și Unsul oferă un model clar: Duhul lui Dumnezeu aduce înțelepciune, adevăr și profeție inteligibilă. La Pavel însă, apare o practică stranie – vorbirea în „limbi necunoscute", neînțelese nici de cel ce le rostește, nici de ceilalți fără „tălmaci". Această vorbire extatică, ruptă de conștiință și de rațiune, nu are nici o legătură cu lucrarea Duhului din VT, dar seamănă izbitor cu fenomenele din religiile misterelor păgâne.

1. În VT, Duhul aduce profeție clară, rațională și adresată poporului

Când Duhul lui Dumnezeu vine peste cineva în Vechiul Testament:

- omul vorbește cu claritate,
- mesajul este direcționat către un popor sau un individ,
- și conținutul este etic, moral, profetic– nu extatic.

Câteva exemple:

- Moise: când Duhul vine peste cei 70 de bătrâni, „au început să proorocească" – adică să rostească mesaje inspirate, nu să bolborosească.
- Saul: când vine Duhul peste el, „a proorocit" împreună cu profeții.
- Numeri 11:29 – Moise spune: „De-ar pune Domnul Duhul Său peste tot poporul!"– adică pentru a fi profeți, nu extatici.

Duhul Sfânt nu produce sunete nearticulate, ci adevăr înțeles.

2. În Evanghelii nu există „vorbire în limbi"

Nici Isus, nici Ioan Botezătorul, nici vreunul dintre ucenici în perioada vieții Unsului:

- nu practică vorbirea în limbi necunoscute,
- nu o invocă,
- nu o predică.

Când Unsul vorbește despre Duhul Sfânt, spune că:

- „vă va învăța toate lucrurile”(Ioan 14:26),
- „vă va aduce aminte de tot ce v-am spus”,
- și „vă va călăuzi în tot adevărul”(Ioan 16:13).

Duhul este definit ca Maestru al Adevărului, nu ca izvor de extaz mistic.

3. Ce apare la Pavel este cu totul altceva

1 Corinteni 14: „Cine vorbește în altă limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și în duh spune taine.”
„Dacă nu este cineva care să tălmăcească, să tacă în biserică.”

Aici:

- vorbirea în limbi este neinteligibilă,
- nici vorbitorul nu înțelege ce spune,
- e nevoie de un tălmaci,
- conținutul e „tainic”, nu public și clar.

Această „vorbire” nu are nici o legătură cu Duhul profetic. Este un fenomen izolat, autoreferențial, extatic.

Nu este comunicare, ci experiență personală cu aspect ritualic și obscur.

4. Darul limbilor din ziua Cincizecimii este exact inversul

În Faptele Apostolilor 2:

- ucenicii încep să vorbească în limbi,
- dar toți cei adunați „îi auzeau vorbind în limba lor”,
- mesajul era inteligibil, clar și lăuda faptele lui Dumnezeu.

Deci:

- nu este vorbire extatică,
- nu este lipsă de înțelegere,
- nu e nevoie de tălmaci.

Este un semn de răspândire a mesajului profetic, nu de retragere într-un mister.

5. În religiile misterelor, extazul era cheia „atingerii divine”

În multe religii păgâne:

- inițiații intrau în transe,
- rosteau sunete sacadate, strigăte repetitive, suspine,
- aveau nevoie de „preoți” care să „tălmăcească”,
- și se considera că „zeul a vorbit prin gura lor”.

Cultul lui Dionisos este exemplul clasic:

- extazul, dansul și vorbirea haotică erau considerate semne ale prezenței zeului.
- La fel și în cultul lui Cybele, unde preoții intrau în crize extatice.

Vorbirea în limbi paulină seamănă mult mai mult cu aceste practici decât cu profeția biblică.

6. Pavel reduce profeția la rangul secundar

Deși în același capitol (1 Cor. 14) admite că profeția e „mai bună” decât limbile, totuși:

- încurajează „rugăciunea în duh” fără înțelegere (14:14),
- vorbește despre „vorbirea îngerească” (13:1),
- și introduce un tip de religie bazată pe experiențe personale mistice.

Aceasta este teologia trăirii neînțelese, care contrazice frontal modelul biblic, în care Duhul:

- convinge de păcat,
- călăuzește în adevăr,
- și face profeția clară pentru întreg poporul.

7. Concluzie: limbile lui Pavel sunt extaz, nu revelație

Avem de ales între două viziuni complet opuse:

1. Modelul profetic biblic:
    - Duhul dă discernământ, cuvânt, profeție.
    - Vorbirea este inteligibilă.
    - Mesajul este pentru toți.

2. Modelul extatic paulin:
    - „Duhul” produce sunete neînțelese.
    - E nevoie de tălmaci.
    - Mesajul e tainic, inaccesibil fără inițiere.

Vorbirea în limbi paulină nu este un „dar al Duhului” în sens biblic.
Este o practică religioasă de tip mistic, care reflectă influența Misterelor.